

Štěhlav 2 Ciprštejna



Milada Šedivá

Milada Šedivá

Štáhlav z Ciprštejna



Historický román

Román věnuji svým milovaným sourozencům
Honzovi, Hanče a Jiřímu Militkých

Děkuji Haně Militké za výraznou uměleckou pomoc

Předmluva

Mám tu čest napsat předmluvu k prvotině autorky Milady Šedivé. Jedná se o historický román nazvaný Šťáhlav z Ciprštejna. Z celého díla je výrazně poznat autorčin úžasný cit pro náš nádherný jazyk. Používá češtinu barvitě. Vykresluje scény za použití nejvhodnějších slovních spojení.



Fantazie Milady Šedivé nás mnohdy zavede do vyhrocených situací. Jsou přesvědčivé, napínavé, čtivé.

Velmi zvláštní je křehkost a něha, které v intimních chvílích dodávají dílu opravdovosti.

Přesto, že se jedná o první autorčino publikované dílo, působí román vyzrálé. Závažné situace střídají chvíle mírnější, intimní. Dramatické křivky jsou dobře vystavěny.

Přeji všem čtenářům, ať knihu odloží až po jejím celém přečtení jen proto, aby se porozhlédli po dalším díle Milady Šedivé.

Zároveň přeji autorce hodně takových vnímavých čtenářů.

Milá Milado, z celého srdce ti přeji, aby tě Múzy líbaly každou noc. Ať máš velkou inspiraci k napsání dalších příběhů, vytvoříš a uvedeš do života další stejně dobré knihy.

Hlavně ti přeji, aby tě tvá tvorba naplňovala spokojeností a radostí. Abys ráda a ještě hodně dlouho psala úžasné knížky.

Čtenářům přeji krásné prožitky při čtení tvých románů.

Teď už mi nezbývá než zmlknout, abychom se mohli vžít do světa našich hlavních hrdinů. Našlapujme zlehka, abychom je nevyplášili.

V Praze dne 29. 9. 2016

MgA. Hana Militká

Rozkoš

Na nebi mnoho hvězd se třpytí,
Jen jedno Slunce nejmíc svítí.
A jako Slunce mezi hvězdami
Září nám Rozkoš mezi touhami.

Bylo tak kdysi, je i dnes,
Že Rozkoš života je ples.
Spojit má lásku, touhu, odevzdání,
Snad větší dar už není k mání.

Pro tebe, Rozkoši, příroda burácí,
Znají ji motýli, páni i chudáci.
I naši předkové ji měli pod kůží,
Snad i naše děti jí přinesou růži.



1. Honička

„Oneši, drž kolo pořádně. Jo, takhle. Klepnu do toho. Ať se nám celé nerozpadne.“

„Snad ještě chvíli vydrží,“ mínil pacholek.

Koša srovnal náboj kola: „Obruč je z jedné strany tenčí. Vidiš? Kolo šmajdalo. Dám jinou. Najdi v kovárně lepší.“

Čekal, co Oneš přinese.

Na dvoře se objevila statná děvečka se zabitou slepicí v ruce.

„Vlastěno, jak se daří?“ usmál se.

„Bude polívka,“ slastně se před ním protáhla. „Pan Šťáhlav si ji poručil. Uvařím dost pro všechny.“ Položila opeřence do škopku. „Už se ti sbíhají sliny, co? Ještě přinesu horkou vodu,“ prošla okolo Koši. Mrkla na něj.

Natáhl ruku a plácl ji přes zadek. „Tebe je tady škoda!“ zašpásoval.

„Necháš mě!“ naoko se po něm ohnala Vlastěna. Smyslně se na něj zasmála. „Koša stojí za hřích,“ pomyslela si. Začala si zpívat. Díval se za ní. Změřil ji obdivným pohledem od hlavy až k patě. Na jejím pozadí se s chutí na pár vteřin očima popásl.

Oneš už nesl dvě použité obruče.

„Vyber si.“ Položil je před Košu.

„Jedna lepší než druhá! Nevím, jak dlouho vydrží. Pan Šťáhlav bude muset nechat udělat nové.“

Pootevřenou bránou proběhl malý Bořek. V ruce nesl nějakou zelenou ratolest. Zmizel v chlívků. Nikdo si ho nevšiml.

Pacholci vybrali jednu obruč. Nasadili ji na loukotě.

„Hotovo,“ rozhodl Koša. „Přinesu Vlastině horkou vodu, ať se neopaří.“ Šel za ní dovnitř. Hned vyšli oba ven.

„Kam to chceš?“

„Postav hrnec na stůl. Máš to u mne,“ s vděčností se na něj podívala.

„Dobrý. Někdy si všechno vyberu,“ zatvářil se tajemně.

„Pomóc!“ zaječel dětský hlas. Bořek vyletěl z chlívku jako střela. Za ním se hnal asi padesátikilový čuník. Začal lítat po dvoře jako splašený.

„Zavři bránu!“ vykřikl Koša.

Oneš skočil ke bráně. Zabouchl ji na poslední chvíli. Sele tam mířilo. Oneš po něm chtěl skočit. Zvíře zakvičelo. Téměř výhruzně mu už funělo do tváře. Pacholek se lekl a uskočil: „Chtěl mě nabrat!“

„Copak má rohy?“ řehtal se Koša. „Chyt' ho!“

„To se ti řekne! Za co ho mám chňapnout?“

„Asi za vocas,“ chechtal se Koša. Oneš skočil po seleti. Kvičelo. Vyklouzlo. Nabralo rychlost.

„Nedá se chytit. Zkus to ty.“

„Musí zpátky do chlívka,“ vykřikl Koša. Počkal, až poběží prase kolem. Z boku se na něj vrhnul. Pár vteřin spolu zápasili. Kvičelo, jako když ho na nože bere. Muž cítil, jak se prase vzpíná, nechce se vzdát snadno. Už myslel, že se zvíře vycukne a uteče. Chytil ho za uši. Začalo kvičet ještě víc. Držel pevně. Vtom ucítil určité oslabení odporu.

Uslyšel povzbuzování děvečky. To rozhodlo. Chtěl se před ní blejsknout. Vzepjal se. Použil veškerou sílu, kterou v sobě ještě našel. Nalehl na uprchlíka. Cítil, jak pod ním zvíře s velkým řevem klesá k zemi. Podařilo se dospívající prase povalit na bok. Cukalo se.

„Navlíkni mu na nohu voko ze špagátu!“ křičel na Oneše.

Ten běžel do kůlny pro silný provaz. Udělal smyčku. Navlíkl ji praseti na nohu.

Ještě se trochu cukalo. Aby se neřeklo. „Přece se jen tak snadno nevzdám,“ asi proběhlo praseti hlavou. Cítilo, že naděje na svobodu navždy mizí. Konečně přestalo kvičet.

Hrdina Koša odvedl vzbouřence do chlívků.

„Kdo ho pustil? Cos tam dělal, Bořku?“ zeptala se Vlastěna.

„Šel jsem se na prasátko podívat.“

„Víš, že ho nesmíš pouštět ven.“

„Nepustil jsem ho. Pořád na mě koukalo. Vypadalo, že má hlad. Přinesl jsem mu něco na zub.“

„Cos mu strčil? Ráno dostalo nažrat.“

„Já nevím. Asi to byla kopřiva. Trochu mě pálila.“

„Co tě to napadlo?“

„Včera jsme je dávali kuřatům. Bláznily po nich. Myslel jsem, že pašík bude taky pomlaskávat.“

„Jo. To určitě.“

„Asi chtěl víc kopřiv. Utekl si pro ně.“

„Jak moh utýct, když byly vrátka u něj zavřené?“

„Byl jsem vevnitř. Abych ho moh nakrmit.“

„Tys otevřel dvířka a vlezl až k němu?“

„Jo.“

„Víš, že tam nesmíš chodit, mohl by ti ublížit!“

„Když na mě tak smutně koukal...“

„Pojď sem, ty můj kluku bláznivá, už to nedělej,“ vzala synka do náručí. „Slíbils, že budeš hodnej.“

„Já jsem hodnej. Nechtěl jsem mu nic udělat.“

Pohládila ho po vlasech: „Ale příště ho nepouštěj. Ani k němu dovnitř nelez. Běž si hrát.“

Její napůl omluvný, napůl vábivý pohled utkvěl na zachránči celé patálie.

Koša se na ni usmál. Dal jí znamení. Nepatrně kývla hlavou. Nedokázala skrýt smyslný úsměv. Věděla, že se právě domluvili. Za chvílku se sejdou na svém tajném místě. Jako vždycky.

Slastně vzdychla. Už se nemohla dočkat. Jen se ohlédla po synovi. Ten si hrál na honěnou s dalšími dětmi.

„Život je přece jen krásnej,“ zachvěla se touhou.

Začala náruživě škubat slepici.



2. Tajemství

„Ty seš moje zlatá Jiskřička,“ objala svoji hnědou kobytku kolem krku. Podala jí mrkev. „Pojedeme se spolu projet,“ pohladila ji.

Kobyłka zaržála, jakoby chtěla říct: „Tebe ráda svezu.“ Několikrát hrábla nohou. Markéta hbitě vyskočila do sedla.

Matka se po ní starostlivě ohlédla.

„Bud' na sebe opatrná. Přijed' brzy.“

„Neboj, mami, dám pozor.“ Jemně přitáhla uzdu. Vyrazily ke bráně.

Jen Markéta vyjela z brány, dýchla na ni letní vůně přírody. Sluníčko příjemně hřálo. Najednou pocítila volnost. Pobídla koně. Rozjeli se tryskem k lesu. Vítr jim svištěl kolem uší. Zlaté vlasy a hnědá hříva divoce vlály.

„Předhoníme vítr!“ vykřikla do prostoru. „Jsem rytíř! Vyhraju turnaj! Všechny vyhodím ze sedla!“ Napřáhla ruku, jako by v ní měla dřevce.

„Sláva! Rytíř Market vyhrál! Dostane princeznu a půl království k tomu. Sláva mu!“ volala jako královský rozhodčí.

Zpomalila jízdu, ukláněla se na všechny strany a předváděla vítěze. Jiskra taky zakývala hlavou nahoru, dolů. Markéta se rozesmála na celé kolo. Přitiskla se ke koňskému krku.

„S tebou je legrace. Umíš si krásně hrát. Nikomu bych tě nedala ani za nic!“

Zastavily u lesa.

„Jiskro, do lesa nejedem. Zůstanem na sluníčku.“ Najednou Markéta pocítila mrazení v zádech. Ohlédla se k lesu. Měla pocit, že tu nejsou samy. Nikde nikdo. „Asi se mi něco zdálo,“ pomyslela si.

Stály na rozcestí. Jedna cesta vedla do lesa. Druhá se stáčela vlevo po kraji lesa k Jerichovu. Po ní se rozjely až ke studánce. Chodila sem pro vodu spousta lidí. Teď tu nikdo nebyl.

Markéta seskočila s koně. Nabrala do dlaní vodu a napila se. Podala vodu i kobylce. Ta jí olízla dlaně. Dívka pohladila Jiskru po tváři. Milovala svoji Jiskřičku. Vypiplala ji od hříbátka, když klisna zahynula. Byly k sobě připoutány zvláštním poutem. Když se Markéta objevila ve stáji, vždycky projevovala velikou radost. Bylo to až dojemné.

„Jedem dál,“ poplácala ji jemně po boku. Vyskočila do sedla. Rozjely se volným krokem po cestě kolem velkých balvanů. Znova ucítila zamrazení v zádech. Ohlédla se. Neviděla nikoho. Jely dál.

Kobylka se náhle lekla. Vzepjala se. Začala splašeně utíkat. Byla vyděšená. Markéta spatřila hada, jak se plazí proti nim vedle cesty. Krve by se v ní nedořezal. Nesnášela hady.

„Stůj! Ou! Zastav! Slyšíš? Jiskro! Co děláš!?“ křičela na splašenou kobylku. Ta pádila, jakoby neslyšela. Markéta se snažila udržet v sedle. Dlouho to nedokázala.

„Pomóc!“ Spadla. Zůstala omráčená ležet na zemi. Jiskra pádila pryč.

„Jsi nádherná jako víla,“ zaslechla zdáli. Když otevřela oči, uviděla, že se nad ní sklání mladý muž. Hrklo v ní. Honem oči zavřela.

„Bolí tě něco?“ Jeho příjemný hlas zněl starostlivě. Pomaličku oči otevřela.

„Je krásný,“ napadlo ji. Zhluboka se nadechla. Vzal dívku do náručí, přenesl z cesty na kraj lesa. Položil ji do mechu. Viděla nad sebou košatou korunu velikého dubu. Měl v sobě pevnost, sílu, jistotu. Uklidnilo ji to.

Zachránce přinesl ze studánky v dlaních vodu, aby se svlažila. Dychtivě se napila. Byla vzrušená.

„Jsem v bezpečí. Jako bych ho znala už léta,“ prolétlo Markétě hlavou. Tváře měla rudé. Díval se na ni velkýma sametovýma očima. Podal jí ruku, aby mohla vstát.

„Díky,“ zašeptala rozpačitě. Hbitě se postavila.

Jiskra se vracela. Vyskočila na ni. Rozjely se k domovu. Ještě se otočila a zamávala mu.

„Zítra touhle dobou tady,“ volal za ní. Byla nádherná, jak klusala s kobyolkou podle prosluněného lesa ke tvrzi. Nemohl z ní spustit oči. Vzrušení prostupovalo celé jeho tělo. Dávno zmizela mezi stro-
my, když se vzpamatoval. Sedl na svého koně a pomalu odjížděl opačným směrem. Několikrát se otočil, přesto, že už byla dávno pryč.

Markéta dojela na nádvoří.

Odvedla kobytku do stáje. Objala ji kolem krku, položila na ni hlavu. Zavřela oči. Viděla před sebou svého zachránce. Srdce jí bušilo.

„Byl to princ? Byl tak krásný. Říkal: Zítra touhle dobou. Jiskro, já se snad nedočkám rána.“

Druhý den ji matka potřebovala k ruce až do večera. Nemohla se utrhnout, aby si vyjela ven.

„Markétko, je ti dobře? Celá hoříš. Něco ti říkám, ty mě ani nesly-
šíš. Stalo se ti něco?“ starostlivě se zeptala matka.

„Jsem v pořádku, maminko.“

„Máš na lokti nějakou modřinu.“

„Je to možné, bouchla jsem se ve stáji.“

„Ukaž,“ prohlídla matka naraženou ruku. „Nechceš studený ob-
klad? Přestane tě to bolet.“

„Děkuju. Nic mě nebolí. Po večeři půjdu brzy spát.“

Matka se na ni pátravě podívala. Neříkala nic.

Večer se Markéta otáčela na posteli z jedné strany na druhou, nemohla usnout. Hlavou se jí honily myšlenky, že ho už nikdy neuvidí. Byla zoufalá. Slzičky jí tekly na polštář.

„Co mám dělat?“ nevěděla si rady. Když konečně usnula, spala neklidným spánkem. Možná se jí zdálo, jak na ni čeká princ. Ona se nemůže odlepit od země a jít k němu. Princ čeká marně.

Vzbudila se celá zpocená. Chvilí trvalo, než se vzpamatovala.

Slunce už bylo za zenitem, když vyskočila na svoji Jiskru. Vyjely z brány. Zamířily přímo ke studánce. V duši si přála uvidět tam svého prince. Nikdo tam nebyl.

Jen Francek nabral vodu. Už odcházel od studánky.

Jela smutně. Ani Jiskra neprojevovala žádný elán.

„Už ho nikdy neuvidím,“ pomyslela si. Sklopila hlavu. Nechala se unášet, kam ji Jiskra donese. Dojely k lesu, jak byla kobylka zvyklá. Markéta se rozhlédla kolem dokola.

„Dneska tady není, měla jsem přijet včera,“ zklamaně zašeptala. „Pojedem domů. Nemá to cenu.“

Otočily se a pomalým krokem odcházely.

Náhle za sebou uslyšela dusot kopyt. Předjel ji jezdec na koni. Obrátil se a zastavil.

„Zdravím Tě, krásná vílo.“

Překvapeně se na něj podívala. Srdce jí zaplesalo. Nezmohla se ani na odpověď. Chvilku stáli a mlčeli.

„Jsem Zvonimír Cvrček z Velenic, moje panství je támhle za kopcem. Jak ti říkají?“

„Markéta.“

„Projedem se trochu?“ Oči jí svítily. Kývla hlavou. Jeli bok po boku podél lesa. Nesměle po něm pokukovala.

Od té doby vyráželi na vyjížďky skoro každý den. U studánky se napili, poseděli pod dubem, hráli si na turnaje, závodili na koních.

Pomaličku se sbližovali. Zamilovali se do sebe. Těšili se na sebe každý den. Líbali se, hladili se, milovali se. Čas utíkal. Léto se chýlilo ke konci. Zvonimír si představoval, že bude jeho ženou. Neznal krásnější a milejší dívku. Prožívali nádherné dny štěstí. Markéta rozkvetla, jen zářila.

„Markétko, ty seš moje největší štěstí. Nemůžu se každý den dočkat, kdy tě uvidím. Jsi krásná, ze všech nejkrásnější.“

„Teď musíme dva úplňky počkat. Zítra jedu s rodiči na svatbu sestřenice do Olomouce. Bude to veliká sláva. Přijedou příbuzní z Čech i Moravy. Už jsme se s nimi léta neviděli. Jak se vrátím, sejdem se.“

„Pojď ke mně, chci si tě užít, dokud seš tady.“

Chytil ji do náruče. Líbal ji na oči, na krk, na ňadra.

Přivřela oči.

Vzrušovalo ji to. Začali se milovat.

„Seš tak sladká,“ zašeptal.

Prožívali velikou rozkoš. Zapomněli na celý svět.



3. Posel

„Pane, přijel posel z Francie,“ oznámil lokaj.

„Copak nám asi nese?“ zeptala se uštěpačně Hodava.

„Ať vejde,“ pokynul Zvonimír. „Neseš zprávu od pana Mojmíra?“

„Ano, pane. Jedu celé dny i noci. Ženu koně, abych dojel včas. Přivážím list pro jeho syna pana Zvonimíra Cvrčka z Velenic.“

„To jsem já,“ řekl. „Jak se má můj otec? Je zdravý?“

„Ne, pane. Mám vám důrazně vyřídit, abyste neprodleně sedl na koně a přijel za ním. Tady máte jeho vzkaz.“ Podal mu zapečetěný list.

„Díky za doručení. Francku, postarej se o posla.“ odlomil pečeť, rozbalil dopis. Začal číst.

„Copak tak nutného ti otec chce, že musíš okamžitě jet za ním?“ ironicky se zeptala matka.

„Píše, že je těžce nemocný. Neví, jak dlouho ještě bude mezi živými. Nutně se mnou potřebuje mluvit. Mám okamžitě přijet. Tobě vzkazuje, že se chce před smrtí usmířit. Prosí tě o odpuštění všech prohřešků. Mrzí ho, že jste poslední dobou nemohli žít v pohodě.“

„Teď najednou otočil. Představuje si to příliš jednoduše,“ řekla vzdorovitě.

„Zapomeň na příkoří.“

„Dej mi pokoj!“ vztekla se k němu otočila zády.

Věděl, že matka nikdy neodpouští.

Došel do svého pokoje. Vyndal malou ozdobnou krabičku. Otevřel ji. V ní se zatřpytil zlatý prsten se třemi brilianty.

„Jak ho teď Markétě dám, když musím hned odjet za otcem?“ Smutně se na něj zadíval. „Chtěl jsem ji požádat o ruku. Místo toho

budu už někde v horách na cestě do Francie. Nemohu za ní zajet. Odjela s rodiči na svatbu.“

Sedl za stůl a napsal jí list.

Milovaná Markétko,

mám tě z celého srdce rád. Chci si tě vzít za ženu. Doufal jsem, že požádám v brzké době o tvoji ruku. Bohužel musím neprodleně odjet za otcem do Francie. Je na smrtelném loži. Potřebuje se mnou mluvit. Nemám jinou možnost, než vyslyšet jeho prosbu. Musím jet za ním. Vyrazím hned, jak dopíšu tento dopis. Až se vrátím, přijedu k vám. Požádám o tvou ruku. Staneš se mojí ženou. Mám pro tebe zlatý prsten. Těším se, jak ti ho navléknu na tvůj sladký prstíček. Miluju tě nade vše. Čekej na mne. Věřím, že budu brzy zpátky.

Líbám tě.

Tvůj navždy oddaný Zvonimír

Vzal pečetidlo, několikrát přehnul list, zapečetil ho rudým voskem. Naposledy se podíval na krabičku s prstenem. Zavřel ji. Uschoval hluboko do knihovny, aby prsten za jeho nepřítomnosti nikdo nenašel.

Vyndal několik nutných věcí na cestu. Vzal váček s penězi, trochu jídla, medovinu a houni na přikrytí.

Spěchal, aby byl co nejdřív u otce. Třásl se o jeho život. List pro Markétu schoval pod kabát. Šel se rozloučit s matkou.

„Matko, odjíždím. Co mám vyřídit otci?“

Zarytě mlčela. Stála u krbu, nahřívala si bolavé kosti. Plameny olizovaly polena ohnivými jazyky. Teplo sálalo do místnosti.

„Můžu mu vyřídit tvůj souhlas s jeho návrhem?“

„Moc dobře znáš můj názor. Nezaslouží si to.“ Sevřela rty. Její ledové oči vzdorovitě hleděly do dáli.

„Mám k tobě velikou prosbu. Pošli k Markétě posla s tímto listem. Budeš tak hodná?“

„Ukaž, kde ho máš.“

Vytáhl zapečetěný list.

„Ať posel vyřídí, že jsem musel nečekaně odjet. Jakmile se vrátím, hned za ní přijedu. Děkuju, matko. Nezapomeň na to. Je to pro mne moc důležité.“

„Máš s sebou něco k jídlu? Co sis vzal k pití?“

„Andula mně všechno zabalila, neboj se. Někde v krčmě se najím.“

„Jen aby tě neokradli. Máš naše poslední peníze. Bud' opatrný.“

Šla ho vyprovodit na nádvoří.

„Neschvat' koně! Dávej na sebe pozor. Vrat' se v pořádku.“ Políbila ho na čelo. Zamávala mu s jeho listem v ruce. Vyjel z brány. Dávno jí zmizel z očí. Nepřítomně se dívala směrem, kterým její jediný syn odjel.

Vrátila se do hradu. Šla pomalu, bolely ji všechny klouby.

„Andulo, přilož do krbu, ať nevyhasne,“ poručila služebné. Postavila se před krb, aby se nahřála. „Venku není žádné teplo. Uvař mi čaj a přines houni. Podej mazání na kolena.“

Služka splnila, co jí paní Hodava poručila. Pak došla pro pacholka, aby nanosil dřevo ke krbu.

Hodava držela zapečetěný list mezi palcem a ukazovákem. Pomalu ho rozlepila. Přečetla si ho. Zůstala v němém úžasu. Věděla, že její syn občas navštíví Markétu. Nedávala tomu velkou váhu. Ale zírala bez dechu na slova slibu manželství.

„Nejsme na tom s penězi moc dobře, a on by si vzal Markétu

s holým zadkem! Tak to teda ne! Musíme udržet hrad Velenice pro jeho děti. Nebo půjde nuzotou. Na hradě váznou dluhy. Mojmír to sice tutlal, ale přede mnou nic neututlá. Rozfofroval všechno, co jsme měli," mumlala si pro sebe. Pohled jí znovu padl na synův dopis. Ledově se usmála.

„Na mne se můžeš absolutně spolehnout, mé drahé dítě.“ Láskyplně vzala dopis a něžně ho upustila do sálajícího ohně. Vyšlehly plameny. V poslední chvíli ucukla rukou. Div se nepopálila. Papír se zkroutil. Pečeť se začala škvařit. Před očima jí náhle jako film proletěl celý život. Ožila vzpomínka na otce.

„Bylo mi jen sedmnáct,“ zašeptala. „Dopisy od mé lásky jsem musela spálit v krbu. Stál nade mnou s karabáčem.“

„Paní Hodavo, nesu vám čaj. Chcete trochu medu?“

Tajně setřela slzu.

„Láska přináší neštěstí,“ srdceryvně zaštkala. Otočila se. Pomalým krokem přistoupila ke stolu.

Sedla si.

Napila se čaje. Její ruka se chvěla tak, že rozlila zbytek, když pokládala hrníček.

Zoufale zašeptala: „Proč je tady taková zima?“.



4. Smutek

„Konečně doma!“ zajásala Markéta. „Zítra se sejdem u studánky.“

Nemohla ani dospat.

Sotva bylo sluníčko za zenitem, vyrazila. Sedla si pod dub. Čekala. Rozhlížela se kolem dokola. Zvonimír nepřiřžděl.

„Třeba se mi schoval, abych ho hledala,“ napadlo ji. Netrpělivě vyskočila na koně. Jela k lesu. Ať koukala, jak koukala, milého neviděla. Začalo se stmívat. Musela se vrátit.

Slzy se jí kutálely po tvářích. Zklamaná se rozhodla počkat na zítřek.

Druhý den čekala marně.

„Snad se mu něco nestalo? Co mám dělat? Jak mu dám vědět, že jsem se už vrátila?“ neustále si opakovala.

Nepřijel.

Nedočkala se ho ani řadu dalších dní.

Každý den jezdila ke studánce. Vyhlížela ho. Uplynuly už tři úplňky. Po Zvonimírovi ani památky. „Co se stalo? Měli jsme se tak rádi. Našel si jinou? Už mě nechce?“ Sedla si na kámen. Hořce plakala.

„Markéta chodí jak tělo bez duše. Měla by přijít na jiné myšlenky,“ řekla matka otci.

„Taky jsem si všiml. Byl jsem u studánky a viděl jsem ji. Sedí na balvanu a pláče. Asi ji někdo zklamal,“ odpověděl zamyšleně. „Pozvu hosty na hon, třeba ji přivedou na jiné myšlenky.“

Jednoho dne jela ke studánce, jako jindy. V dálce u lesa uviděla koně. Stál, asi čekal na pána. „Zvonimír!“ vykřikla.